

[Pürschel.]

til at anvende Straf i en Række Tilfælde, hvor man maa erkende: vi har ingen Udsigt til, at denne Straf skal paavirke denne Mand. Det kommer man til, selv om jeg erkender, at man staar noget bedre med dette Lovforslag, end man staar med den nugældende Lov.

Helt udenom dette Spørgsmaal kommer man ikke, og derfor er det efter min Mening ikke rigtigt at sige, som den højtærede Minister sagde, at dette var det eneste rigtige Kriterium. Jeg erkender, at det er vigtigt, og det erkendes fra alle Sider, at det gaar ind i Tilregnelighedsvurderingen.

Til den højtærede Minister vil jeg ogsaa gerne sige, at det forekommer mig ikke at være helt rigtigt at sige, at den nugældende Ordning er saaledes med Hensyn til Bødestraf, at man giver den samme Bøde til alle. Jeg vil indrømme, at man ikke er naaet tilstrækkelig vidt i Retning af at afpasse Bøden efter den bødefældtes Formueforhold, og at det er ønskeligt at naa videre; men at sige, at den er ens for alle, det tror jeg er for stærkt sagt. Vi har for nylig haft et Tilfælde, hvor en Mand, der kun blev dømt for uforsvarlig Automobilkørsel, fik en Bøde paa 4 000 Kr., saa det kan man ikke sige er ens for alle. Dette at ville naa til, at Bøden rammer forholdsvis lige haardt, ja, det er et Ideal, men det er et Ideal, som det ikke ved noget System er muligt at gennemføre i Praksis, man kan kun tilstræbe en Tilnærmelse dertil.

Til det ærede Medlem Hr. L. D. Rasmussen har jeg nogle Bemærkninger med Hensyn til Spørgsmaalet om de betingede Domme. Det er rigtigt, at der ikke i forrige Samling var stillet noget Ændringsforslag paa dette Punkt, men nu er der jo ikke noget præklusivt Proklama udstedt med Hensyn til Indkaldelse af Ændringsforslag, og vi har for nylig set, at i det sidste Nummer af „Ugeskrift for Retsvæsen“ giver Professorens i Strafferet, som var Medlem af den Kommission, som har affattet det Forslag, som ligger til Grund for dette Lovforslag, sig til at kritisere Affattelsen af en Bestemmelse, som altsaa stammer fra Kommissionen. Det er første Gang, han kritiserer den offentligt, og det maa vi alle forbeholde os, at vi under Gennemgangen af et saa bety-

deligt Lovforslag som dette efterhaanden kan faa Øje paa et Punkt, som vi mener bør rettes, naar der er rettet Kritik derimod, og det er jo Tilfældet paa dette Punkt. Derimod har det ærede Medlem fuldstændig Ret i den Bemærkning, at vort Ændringsforslag i og for sig vilde have krævet endnu et Ændringsforslag til § 59.

Men naar jeg kommer til Realiteten, staar det for mig saaledes, at den Ordning af betingede Domme, som vi har haft herhjemme, hvor vi ikke i al Almindelighed som en fast Regel, men kun i Undtagelsestilfælde, hvor det særlig passede, anordnede Tilsyn, i Virkeligheden er bedre end det System, man følger mange Steder i Udlandet, hvor man ret skematisk anordner et Tilsyn, og hvor man endogsaa gør det til en Næringsvej at være tilsynsførende. Jeg skal ikke benægte, at hvis man har den rette Mand, som med Takt og Forstaaelse kan følge en saadan ung — det er navnlig de unge, der er Tale om, undertiden er det dog ogsaa ældre —, kan det være en Værdi, men jeg tror rigtignok, at den gamle danske Ordning, hvor man gav de 5 Aar som Betingelse og til Gengæld som Forudsætning for, at Betingelsen betragtedes som ikke opfyldt, krævede en ret grov Overtrædelse — og det er jo det, man har gjort —, er at foretrække, og det er den, som har foresvævet mig, naar jeg har sluttet mig til Ændringsforslaget om, at man skulde beholde 5 Aars Fristen som den almindelige.

Jeg kan ikke se, at der er nogen Strid mellem at ønske dette og at give Domstolene Beføjelse til at anordne eller unnlade at anordne Tilsynet. Det ærede Medlem sagde: Paa det ene Punkt bryder man Tillidsforholdet til Domstolene — det er nu meget stærkt sagt, og jeg tror heller ikke, det ærede Medlem ved nærmere Overvejelse vil fastholde det —, og paa det andet Punkt viser man en meget stor Tillid. Nej, naar man har 5 Aars Regelen og paa den anden Side den elastiske Regel med Hensyn til Tilsynet, giver man netop Domstolene en Frihed, som de kan benytte til at sige: Her er en Mand, vi ikke ønsker skal følges, vi er sikre paa, at han ikke kommer igen, vi giver ham bare dette Sværd hængende over Hovedet i de 5 Aar: Forse dig ikke, saa er du fri, men i øvrigt gaar det saaledes, at